

I.

Fogadd be a táltost, kiver a házadból, állapítottam meg döb-benten, miközben Attila ráérősen matatott a hűtőmben. A történtek után is a legnagyobb természetességgel szolgálta ki magát, mintha csak otthon lenne. Nem először jutottam arra a megállapításra, hogy a férfiak genetikailag képtelenek arra, hogy észre-vegyék, mennyire nemkívánatos a társaságuk – még akkor is, ha ők maguk azért elég kívánatosak lennének.

Attila egy húzásra ledöntötte a pohár tejet, és körülnézett a csatatérnek is beillő konyhában. Próbáltam lecsendesíteni ideges remegésemet, de ez nem jött össze. Azt akartam, hogy elmenjen, minél előbb, ám szemmel láthatóan esze ágában sem volt távozni. Felállt a konyhaszékről, és még mielőtt egy hatalmas „ne”-t kiáltottam volna, szórakozottan benyitott a hálómbe – majd ugyanazzal a lendülettel vissza is csukta az ajtót, és őszinte meg-lepődéssel nézett rám.

– Tudsz róla, hogy egy álló farkú, ám kissé sápatag pasi van a szobádban? – kérdezte magasra húzott szemöldökkel.

– Éppenséggel... – nyögtem elvörösödve, miközben Attila visszasétált a konyhaasztalhoz, és kényelmesen elhelyezkedett velem szemben.

– Tudom, hogy mostanság nem alakul valami fényesen a sze-relmi életed, de ezt azért át kellene gondolnod – csóválta a fejét. Nyeregben érezte magát, ami külön bosszantó volt, de próbáltam nem túlreagálni sivár, kapcsolatmentes életemre tett célzását.

Alapból elég megalázónak éreztem, hogy sikerült Attilába belezúgnom pont miután elmúlt a vámpírmúzsza csókjának hatása, és ő már nem érzett irántam semmit. Arra viszont végképp nem volt szükségem, hogy állandóan az orrom alá dörgölje, mekkora lúzer vagyok – tudtam én azt magamtól is. Próbáltam túllépni rajta, de ő nem könnyítette meg a dolgomat.

Itt ült előttem, hogy látnom kelljen ébren is azt a testet, amit álmomban eleve túl sokszor vizionálok – persze elegáns öltöny nélkül. Attila nem sok esélyt adott arra, hogy nyugodt depresszióban éljem a magam kis elcseszett életét.

– Oké, először is, az nem egy akármilyen fickó – szedtem össze szilánkjaira esett önbecsülésemet. – És egyáltalán nem sápatag. – Izzadt a tenyerem a melegben, de a légkondit nem voltam hajlandó bekapcsolni. Folyton az járt a fejemben, Géza mennyire helytelenített minden ilyen energiapazarlást. Aztán meg az, mennyire mindegy már, hogy Géza mit helytelenített és mit nem. Időnként ugyan próbáltam meggyőzni magam arról, hogy az Attilával kapcsolatos képzelgéseim egy csapásra megszűnnének, ha Géza végre újra felbukkanna az életemben, de ehhez a csodához tulajdonképpen már nem sok reményt fűztem: Géza egyértelműen felszívódott, nem jelentkezett, sőt képtelenség volt megtalálni. Attila viszont tett róla, hogy őt még véletlenül se tudjam elkerülni.

– Nem sápatag? Akkor mi? – kérdezte a fejét oldalra billentve. A szemét nem vette le rólam, én pedig kezdtem magam úgy érezni, mintha a sortom és a pólóm már le is olvadt volna rólam.

– Színtelen. Azért az nem ugyanaz – magyaráztam. – De hamarosan zöld lesz.

– Az sokat fog lendíteni a jóképűségi faktorán – jegyezte meg lesajnáló hunyorítással.

– A zöldes arcszín sokkal pozitívabb üzenetet hordoz, mint gondolnád – védekeztem erőtellenül.

– Na igen, ebben egészen biztos vagyok. Tekintve, hogy nekem a zöld arcszínről leginkább egy kemény szalmonellafertőzés jut eszembe.

– Akkor épp ideje, hogy tanulj valamit: a zöld az újjáéledő vegetáció színe, és az volt már az ókori Egyiptomban is. Az a pasi pedig nem más, mint Ozirisz – jelentettem be határozottan. – Csak még nem festettem ki teljesen – fűztem hozzá kevésbé határozottan. – Elfelejtettem zöld festéket venni.

– De ugye ezzel nem azt akarod mondani, hogy a farka is penészszerű lesz? Ah, penészszerű pénisz. Kihagyhatatlan szójáték – vigyorgott a képembe.

– Nem penész – haraptam a számba, hogy ne lássa rajtam, majdnem sikerült megnevettetnie. Csak semmi pozitív visszajelzés! – Újjáéledő természet.

– No persze. És gondolom, az újjáéledő természet jegyében ágaskodik ennyire az az isteni fark.

– Pontosan. A halott isten, aki duzzad az életerőtől – bólintottam rutinosan, majd összetalálkozott a tekintetünk. – Oké, hagyjuk.

– Hagyjuk – biccentett Attila jókedvűen. – De azt azért elárulod még, hogy kik azok a merevedési zavarral küzdő pasik a szemközti falon?

– Azok késes démonok. Nem mind pénisz ugyanis, ami felfelé áll egy eltorzult arcú hímnemű lény kezében – világosítottam föl Attilát nagy mellénnyel. Örömmel és büszkeséggel töltött el, hogy még ilyen nyomorult állapotomban is képes voltam értékelhető találatot bevinni. Más örömforrásom úgysem akadt mostanság, meg kellett becsülnöm minden morzsányi sikert.

Attila elgondolkodva nézett rám.

– Már az is elég ijesztő volt, amikor ezt a szobát boltívesre falaztattad. De ezek a festmények...

– Ezek egy híres sírkamra díszítései. Illetve több sírkamra híres képei.

– És szerinted nem gáz, ha egy hálókamrából sírkamrárt csinálsz? Nem vagy te egy kicsit depressziós? – kérdezte, és óvatosan újra kinyitotta a szoba ajtaját. Szerintem a színes alakok feldobták a korábban lehangolóan sötétkék hálószobafalakat, de hát kinek mi a nyomasztó, ugyebár. Lehet, hogy tényleg nagyon meg voltam zuhanva, ha ezt az átalakítást minőségi lépésnek éltem meg. Elbizonytalanodtam.

– Csak igyekszem belakni az új otthonomat. Szeretném személyesebbé tenni a hálómat, már ez is baj? Én hiszek a saját kezű dekorálásban – feleltem kitérően. Azt végül is nem mondhattam, hogy muszáj valamivel levezetnem azt a felgyülemlett frusztrációt, amit épp neki köszönhettem. A kárörvendést valószínűleg nem éltem volna túl. – Én ilyet tudok – vontam vállat. – És kevésbé unalmas, mint az egyszínű fal. Ezen legalább van mit nézni.

– Ez kétségtelen. Emitt egy kanos Ozirisz, amott egy méretes rézfaszú bagoly. Kissé egysíkú gondolatvilág, de a látnivaló tagadhatatlan.

– Hol látsz te itt baglyot? – néztem rá rosszállóan.

– Jobbra fenn – mutatta, én pedig legszívesebben sípcsonton rúgtam volna. A rajzom pontos volt, hiszen diával vetítettem a falra a sírfestményeket, és úgy húztam meg az egyes ábrák körvonalait. Magam is meglepődtem, mennyire profi lett a végeredmény, így Attila tévedése enyhén szólva megdöbbenett.

– Az egy kiterjesztett szárnyú sas, könyörgöm – fogtam a fejemet. – És aranszínű, nem réz.

– Aha, az mindjárt más – jegyezte meg olyan hangsúllyal, amelyből azonnal tudtam, hogy szerinte nincs lényeges különbség bagoly és sas közt. Hát még az arany és az ezüst közt – már ha épp festékekről beszélünk.

– Egyrészt, tényleg nagyon más, mert a réz a leghétköznapibb fém volt, az arany viszont az istenek színeként az elpusztíthatatlanságot és örökkévalóságot szimbolizálta. Másrészt pedig lefogadom, nem azért jöttél, hogy az én hálószobámról és az egyiptomiak sírkamráiról beszélgessünk.

– De, tulajdonképpen azért – mondta Attila. – Nem akartam elhinni, hogy ezzel cseszed az időt, amikor meg kéne fejteni a szöveget.

Zavaromban próbáltam a hajamon igazítani, de azt kivételesen olyan erős kontyban sikerült rögzítenem, hogy meg sem lazult a nagy festési procedúra alatt. Nyúltam volna a szuperszérumos nyakláncom után, de azt előrelátóan levettem a festésre való tekintettel. Attila szótlánul nézte végig a vergődésemet.

– Először is – mondtam végül –, ma szombat van, így tudtommal nem dolgozom. Másodszor pedig, vedd úgy, hogy éppen ráhangolódom a feladatra – vágtam ki magam frappánsan a slamasztikából.

– Ráhangolódsz? – kérdezte Attila. Kétkedve fogadta harmatgyenge magyarázatomat, de nem hibáztattam érte.

– Nézd – küzdöttem tovább –, a hieroglifákat már lefordítottam pár hete. Értjük a szavakat. Legalábbis nagyjából. Csak éppen azt nem tudjuk, hogy az egész mit jelenthet.

– És szerinted a megvilágosodás felé az út egy sírkamrán keresztül vezet?

– Ez egy meglehetősen ősi elgondolás – bólintottam egyetértően, bár volt egy olyan sejtésem, hogy Attila szarkazmusnak szánta a kérdését. És naná, hogy jól sejtettem.

– De ugye nem gondolod, hogy ez a festés *tényleg* segít? – nézett rám szúrós szemmel. Hőség ide vagy oda, egy pillanatra kirázott a hideg. Összekaptam magam, hogy őszintén felelhessek.

– Segít rendezni a gondolataimat – mondtam. – A szöveg erős rokonságot mutat a *Halottak Könyvével*. Én pedig így medítálok, és igenis próbálok ráhangolódni a feladatra.

– Ez nem fog segíteni – jelentette ki Attila tényszerűen, én pedig meg tudtam volna fojtani egy kiskanál tejben. Már ha nem épp most hörpintette volna fel az utolsó cseppet a készletéből.

– De legalább lesz egy különleges hálósobám – vontam vállat. Igyekeztem egykedvűnek mutatkozni, de nem tudtam, meddig bírom tartani magam. Márpedig Attila nem kímélt, az végképp nem volt rá jellemző.

– A hálósoba mint sírkamra... – gondolkodott fennhangon. – Úgy látszik, már feladtad, hogy normál, humán kapcsolataid legyenek. Nem mintha csodálkoznék vagy ítélkeznék.

Ez telitalálat volt.

– Hogy érted azt, hogy nem csodálkozol?! – csattantam fel. Sajnos, én magam is kihallottam a sértettséget a hangomból. Legszívesebben a föld alá süllyedtem volna szégyenemben.

– Hagyjuk! – fokozta a megaláztatásomat Attila egy legyintéssel.

– Bakker, te akkora tapló vagy, hogy kova nélkül is felpertszelnél egy egész erdőt! – tört ki belőlem az indulat. – Tudod, nehezemre esik kimondani, de a múzsacsókos Attila nagyságrendekkel elviselhetőbb személyiség volt, mint a mostani éned!

– Az a vonat már elment, bébi – vigyorgott Attila jókedvűen.

– Nos, az azért nem hiányzik, hogy állandóan ágyba akarj dönteni – hazudtam szemrebbenés nélkül, olyan széles mosollyal, amelyet csak ki bírtam préselni magamból. Közben próbáltam nem arra gondolni, milyen szar lesz gyomorfekélyvel leélnem a hátralévő éveimet. Még azt a keveset is, amit a vámpírka-landok prognosztizálnak, ugyebár.

– Szóval mi az, újra összeálltál Koppánnyal? – vett új fordulatot a beszélgetést. Gyomorfehély, gondoltam, de megőriztem a higgadságomat.

– Ha úgy is lenne, téged ez már úgyszemint érdekel, nem igaz?

– Azt azért nem bírnám, ha egy halottal kavarnál – felelte Attila. Meghatódni persze nem volt időm, mert gyorsan folytatta a gondolatmenetet: – Árt a józan ítélőképességednek.

– A szérum, az ártott a józan ítélőképességemnek, miatta tudott Koppány egyszer lefektetni – feledkeztem meg a higgadt imidzsemről azonnal. – De ezen talán túlléphetnénk, tekintve, hogy te egy lidércdémonnal feküdtél össze, még hozzá nem is egyszer.

– De én azt hittem, az te vagy – felelte Attila olyan magától értetődően, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Hát, ennyit a józan ítélőképességről – zártam rövidre a vitát.

– Fejezzük ezt be! – mordult rám Attila.

– Nem én kezdtem! – néztem rá megrovóan, ő pedig elhúzta a száját. Acélkék szemében egy fél pillanatra megértés csillant fel. Vagy csak nagyon szerettem volna ezt hinni.

– Fejezd be ezt a festést is! – mondta végre komolyan. – Ül le, hozd a szöveget és a fordítást, és rájuk át magunkat rajta végre tisztességesen!

– Rendben – sóhajtottam. Lehet, hogy Attila szerint nem végeztem tisztességes munkát a fordítással, de igazság szerint én éjjel-nappal a szöveg megfejtésén töprengtem, még ha ezt nem is kötöttem az orrára. Voltak ötleteim, de az igazi megvilágosodás egyelőre váratott magára.

Előbányásztam Ágnes felmenőim képét, melynek keretében az eredeti szöveg mellett most már ott lapult a szó szerinti fordítás is. Attilával ugyanis arra a következtetésre jutottunk, hogy a Weinhauser nagy hagyatékának tekinthető szöveget valószínű-

leg erős mágia védheti, és csakis mellette érdemes tárolni bármit, ami a szöveg megfejtésével kapcsolatos. Na jó, a hieroglifa szótár nyilván nem fért be a kis képkeretbe, de egy vékony selyempapír lapot még valahogy sikerült bepréselnem az eredeti dokumentum mellé.

Letakarítottam az asztalt. Attila a mosogatóba rakta az edényeket, én pedig eltüntettem az utolsó morzsát is. A biztonság kedvéért vizes szivaccsal és száraz konyharuhával is végigsimítottam a munkafelületet. Előhúztam a fordítást és az eredeti szöveget, aztán a biztonság kedvéért még az óegyiptomi szótárait is a közelbe helyeztem. Attila kivételesen nem tette szóvá a körülményes készülődést, hanem rendkívüli önuralommal kivárta, míg kifogyok az összes látványos pótcselekvésből. Persze a tekintetét végig rajtam tartotta, tudván, hogy néma szoborként is meglehetősen ösztönzően – akarom mondani, frusztrálóan – hat a jelenléte, de a mozdulatlanságot nem sokáig bírta, az ujjainak nem tudott parancsolni. Rutinosan megkocogtatta az asztalt, majd észrevette magát, és zsebre vágta a kezét. Kérdő pillantását végül egy bólintással viszonztam.

– Kezdhetjük!

2.

– Kicsit csiszoltam rajta ott, ahol tudtam – büszkélkedtem, hogy valami pozitívumot is fel tudjak mutatni a szövegfejtéssel kapcsolatban. A valóságban csupán kihúztam két névelőt. – Olvasom, mi van meg eddig.

Attila bólintott.

– „Út a Rejtett Kamrába, ami nem látható ezen a földön. Hogy a lélek alászállhasson *Kberet-Neter*be, az Istenek földjére. Ki

mutatja meg az Alvilágba vezető utat? Egy a Kiteljesedés Kristályai közül. Mert megalkotója nem volt más, mint egy a kiteljesítők közül: Nofertiti, a tökéletes, a gyönyörűséges, aki Aton horizontjából nyitott átjárót Nyugat végtelen birodalma felé. Ki léphet a Rejtett Kamrába, mely őrzi a lélek tökéletesítésének varázslatos tudását? A Szív, a Szív, mely keresi azt, mi hozzá tartozik. Anyám szíve, anyám szíve! Anyám szíve az én szívem. Ismerd fel véredet, ismerd fel lelkedet. Járd be az egyesülés útját, hogy helyet biztosítsanak neked Ré bárkáján, s megküzdhess Apeppel.” – Felnéztem Attilára. – Vagyis Apophisszal. Az egyesülés útja esetleg az extázis útja is lehet. Elég nehéz eldönteni.

– Hát, egy jó egyesüléssel együtt jár az extázis, ha nem tévedek – élcelődött Attila.

– Tartok tőle, hogy itt nem *olyan* egyesülésre utal a szöveg.

– Vagy a nagymamád nem is volt annyira misztikus, mint hiszed – vetette fel röhögve Attila. – Nem azt mondtad korábban, hogy ez az Apophisz egy nagy kígyó? Tudod, mit mondana erről Freud. Kígyó, egyesülés, extázis. . . átjáró egy másik dimenzióba. . . Lehet, hogy túlbonyolítjuk ezt a fordítás dolgot, és valójából ez egy képes beszéd arról, milyen érzés, ha valakit végre jól megdöntenek.

– Vagy az is lehet, hogy megpróbálunk végre komolyan a feladatra koncentrálni, és nem állandóan a szexre gondolni – feleltem rendreutasítóan, bár az én gondolataim azért még elidőztek egy darabig a témán. Attila mellett igen nehéz volt kizárólag a Túlvilágra koncentrálnom.

– Csak próbáltam konstruktív lenni – mondta. – Gondoltam, egy új szempont akár hasznos is lehet.

– A szex felvetése nálad mióta számít új szempontnak? – tettem fel morogva a költői kérdést.

– Miért, erről már beszéltünk? – nézett rám meglepetten.

– Másról sem beszéltünk heteken keresztül!
– Úgy értem, a szöveggel kapcsolatban.
– Ja, vagy úgy! – vörösödtem el egy szemvillanás alatt. – Nem, de hidd el, ez itt nem is releváns téma. Tudod, mi következik ezután.

– Igen, rémlik. Mérlegelés, démonharc és újraélesztés.

– Nos, ez annyira azért nem egyértelmű. Olvasom: „Hogy Inpu – vagyis Anubisz – a Mérlegre helyezhesse szívedet. Hogy megküzdj a démonokkal, és dicsőségesen léphess Ré színe elé. Ó, Ré, a halottak felemelkednek Hozzád, szívük újra dobogni kezd, mikor színed elé járulnak és Reád tekintenek. Ó, Rejtett Kamra Istene, te megismered az igaz hangúakat. Felismered alattvalódat, aki jogosan igényli vissza azt, amit elveszített az élők világában. Add vissza neki, mi övé, tedd tökéletessé őt az Istenek földjén. Pusztíts el mindenkit, aki hamisan tanúskodik a léleknek. De gondoskodj arról, hogy új életet kapjon az, aki sikerrel jár.”

– Hát nem is tudom – dörzsölgette az állát Attila. – Egyesülés, extázis, utána meg új élet... szerintem igenis meg kellene fontolni az elméletemet – mondta, majd elvigyorodott. – Nyugi, csak vicceltem. Lássuk, te mire jutottál.

– Oké. Kezdjük azzal, hogy a szöveg erős rokonságot mutat az egyiptomi *Halottak könyvével* – mondtam. – Úgyhogy, bár igen kreatív a te értelmezésed is, jóval valószínűbb az az olvasat, miszerint a lélekről szól ez a pár sor.

– Ez eddig rendben van.

– A kulcsmondat szerintem a következő: „Ki léphet a Rejtett Kamrába, mely őrzí a lélek tökéletesítésének varázslatos tudását?”

– Vagyis a szöveg a lélek *tökéletesítéséről* szólna? – kérdezte Attila.

– Igen, gyanítom, hogy valamilyen lélekmágiáról van szó, de azt ne kérdezd, hogyan lehet tökéletesíteni egy lelket.

– Nem kérdezem. Egyelőre küzdök az információval, miszerint létezhet lélekmágia.

– De hát az egyiptomiak már több ezer évvel ezelőtt megalakították a *Halottak könyvét*, ami nem más, mint egy sor igen durva lélekmágia! – mutattam rá egy szerintem igen erős évrre.

– Valóban – mondta Attila. – És ők lehet, hogy hittek is benne, de most nem időszámításunk előtt háromezret írunk. A huszonegyedik században épeszű ember nem hiszi, hogy ha elolvassa azt a szöveget, akkor majd pihizhet egy jót a Túlvilágon.

– Épp ideje, hogy újragondold ezt a dolgot. Hajósnak valami miatt igen fontos ez a szöveg. És nem hinném, hogy azért szeretné megkaparintani, mert ha ez nálam marad, akkor pótolhatatlan veszteség éri az egyiptológia tudományát.

– Szóval te hiszel a *Halottak Könyvében*.

– Mondjuk úgy: kezdek hinni a lélekmágiában – fogalmaztam óvatosan. Ismervén Attila szkepticizmusát, megtartóztattam magam az őszinte, szimpla „igen” választól. A kifejtett verziót pedig, miszerint tízéves korom óta meggyőződésemmel, hogy az egyiptomiak igazi mágikus tudást rögzítettek a papiruszokon, különösen értelmetlennek tartottam volna bevallani. Attila átgondolta a válaszomat, legalábbis így tűnt a hallgatásából.

– Egy ideje én is hiszek pár dologban – mondta végül. – Évről évre látom Ligeia lélekmágiáját. Persze korábban nem sejtettem, hogy mindennek köze lehetne ahhoz, amiben elvileg nem hiszek, de mindegy.

– Nem hittél a lélekben? – bámultam rá döbbenten.

– Ez bonyolult – felelte.

– Naná, hogy bonyolult – mondtam. – Elvégre a lélekről beszélünk.

– Melletted kénytelen voltam felfüggeszteni mindent, amire a korábbi világot alapoztam – közölte váratlanul. Ez nem a szöveg megfejtéséről szólt, hanem róla és rólam, én pedig elengedtem a selyempapírt, hogy ne legyen olyan feltűnő a kezem remegése. – Úgyhogy egy ideje elfogadom, hogy a lélek egy teljesen más jellegű dolog, mint aminek hittem, és hogy létezik olyan mágikus erő, ami képes lehet manipulálni.

– Nem valami megnyugtató gondolat, igaz? – kérdeztem hal-
kan.

– Nem éppen – hagyta rám. Nem hoztuk szóba Ligeiát, a harapását, a mágiát, ami egy ideig megszabta Attila érzelmeit. És főként nem hoztam szóba ennek egyenes következményét, ami momentán az én érzelmeimet kuszálta össze tökéletesen. Ennél még az egyiptomi Alvilág is jobb téma volt.

– Ez a szöveg... én egyre biztosabb vagyok benne, hogy ez egy varázsigé, ami manipulálja a lelket – tereltem vissza a beszélgetést az eredeti medrébe. – De ami a lényeg: az irat nagy része egy helyről szól. Valaki piros tintával aláhúzta Kheret-Neter hieroglifáit, egy nyilat húzott a margóig, és azt írta rá magyarul: *ez az a hely*. Talán ott kell elvégezni a varázslatot.

– Fantasztikus. Bár nem tudom, hogy mennyiben tekinthető áttörésnek annak felismerése, hogy egy titkos kamrát keresünk, ami nem látható ezen a földön. És persze nagyon szeretném azt hinni, hogy az „Alvilág” szó pusztán dekorációs jelleggel szerepel a szövegben, de elég régóta dolgozom a természetfeletti szakmában ahhoz, hogy ne legyenek ilyen naiv elképzeléseim. – Megrezzent, mintha eszébe jutott volna valami, de elhessegette magától a kellemetlen gondolatot. – Mi az az ízé, amit nem fordítottál le? – bökött a papírra.

– Kheret-Neter? – kérdeztem. – Lefordítottam. Az az istennek földje.

– Ja, az mindjárt más – nyugtatott meg szokásos szarkazmusával. – Tökig szarban vagyunk, ha ezt szó szerint kell értelmezni.

– Egyetérték – sóhajtottam. Attila várakozóan az asztalra könyökölt.

– Ugye most az következik, hogy elmagyarázod, miként lehet ezt az izét metaforikusan felfejteni? – reménykedett. Én meg visszafogtam magam, és nem kötöttem az orrára, hogy amióta ismerem, az én világom is alapjaiban remegett meg, és bár egyre vadabb dolgokban hiszek, a csoda szó valahogy kikopott a szótáramból.

– Igyekszem – dűnnyögtem, és minden erőmmel igyekeztem arra koncentrálni, hogy meglássam a szövegben rejlő lehetőségeket. Attila fürkésző tekintete nem segített.

Kinéztam az ablakon, hátha támad valami isteni sugallatom, de csak a futómániás szembeszomszéd kocogó alakjával találkoztam, érdemi inspirációval nem nagyon.

– Iszol egy kávé? – kérdezte Attila, én pedig továbbra is az előkertet bámultam. Leginkább azt szeretem ebben a házban, hogy a fák takarása védelmet nyújt a kíváncsi szemek elől. A nagy kert biztosítja, hogy ne találkozzam túl gyakran a közelben élőkkal, így egy-egy távolban felbúgó fűnyírón kívül semmi sem zavarja meg a nyugalمامat. Itt aztán nincs veszekedéstől hangos lépcsőház, nincs fentről átszűrődő cipőkopogás, bútornyikorgás, vízcsobogás vagy tévézaj, nincs földszintről érkező csöveregetés és telefonálgatás azért, mert hangos lenne a tőlem átszűrődő cipőkopogás, bútornyikorgás, vízcsobogás vagy tévézaj. A legközelebbi házhoz tartozó telek úgy fél kilométerrel innen kezdődött, a szembeszomszéd minipalotájának bal felét pedig ugyan láttam a nappalim ablakából, de a tulajdonoshoz még nem volt szerencsém (azon túl, hogy elsuhant párszor a

két ház közt vezető úton, nyilván a lehető legdrágábban beszerezhető márkás futóöltözetben). Új otthonom tökéletes rejtkehely lett volna – ha Attila időnként nem jelent volna meg a kapuban. Márpedig épp előle igyekeztem volna elbújni, legalább arra az időre, amíg megtanulom kezelni a vele kapcsolatos érzéseimet.

– Rendesen beletemetkeztél a látványba – jegyezte meg, miközben elém tolt a gőzölgő bögrét.

– Milyen temetkezés ...? – kérdeztem vissza révetegen.

– Mondom, beletemetkeztél. Mindegy.

– Nem, nem – élénkültem meg egy pillanat alatt. – Ez az! *Temetkezés!*

– Nem igazán tudlak követni – mondta Attila. – Ez persze nem újdonság.

Valóban nem, gondoltam magamban, de kivételesen nem vesztegettem időt arra, hogy lecsapjam a magas labdát. Amikor az ember épp megvilágosodik, legyen benne annyi méltóság, hogy a lényegre koncentrál, és nem alázza a beszélgetőpartnerét, bár megérdemelné.

– Az Alvilágról beszélek! – hadartam. – Az Alvilág a szövegben nyilván nem szó szerint értendő!

– Bármilyen abszurd értelmezésre hajlok, ami az Alvilágot nem szó szerint értelmezi – közölte Attila, majd belekortyolt a kávéjába.

– Gízát is nevezték Alvilágnak!

– Gíza? Az a Gíza, ahol a piramisok vannak?

– Pontosan! Azért hívták Alvilágnak, mert az volt az elsődleges temetkezési hely. És mivel a szöveg Nofertiti rejtett kamráját említi, nagyon valószínű, hogy arról a helyről van szó, ahová Nofertitit temették! – Attila lassan letette a bögre kávéját, arcára földöntúli mosoly költözött.

– Te megfejtetted! – kiáltott fel lelkesen. – Nem tudom, hogyan, de megfejtetted a szöveget! Tuti, hogy ez lesz a jó megoldás – csapott ököllel a konyhaasztalra.

– Azért ne örülj ennyire! – hűtöttem le a lelkesedését. Attila ökle felemelkedett, megállt a levegőben, majd végül újra az asztalon landolt, ernyedten, erőtlenül.

– Mi a gubanc? – kérdezte elkomorodva. Hátrasimította szokás szerint nagyon rövidre nyírt haját, nem mintha esélye lett volna akár egyetlen hajszálának is arra, hogy a szemébe lógjon.

– Épp csak annyi, hogy baromira nem tudjuk, hol temették el Nofertitit.

– Akkor megvan a feladat – dőlt hátra Attila. Irigyeltem az egyszerű világképét. – Ki kell deríteni, hol az a hely.

– Ha ez menne, akkor a lábam nyomát is megcsókolnák azok, akik majdnem megbuktattak az egyiptológia szigorlatomon – mondtam. – Inspiráló gondolat, szó se róla. . . – méltáztam el egy röpke pillanatra. – De erre semmi esély sincs. Már csak azért sem, mert Nofertiti ugyebár vámpírmúzsa volt, és az elpusztult vámpírok, temethető holttest híján, ritkán büszkélkedhetnek sírhellyel.

– Urnás temetésről még nem hallottál? – vigyorodott el Attila. – Ha a test elporlad, attól még. . . – Ránéztem, neki pedig elakadt hangja. Tudtam, hogy előbb szólalt meg, mint gondolkodott volna, és eszébe se jutott, hogy az urnáról nekem nem egy vámpírkarózás jut az eszembe, hanem a szüleim halála és temetése. De azt is tudtam, hogy ez azért fordulhatott elő, mert Attila soha nem érzi szükségét annak, hogy gondoljon más érzelmeire. A keserű düh azonban csak egy pillanatra lobbant lángra bennem. Mire képes voltam megszólalni, már csak fekete pernye maradt belőle: az üresség sajgó jelenléte, a veszteség mementója.

– De, hallottam már urnás temetésről – feleltem lesújtva. – És tudom, ha a testből nem marad más, csak hamu, akkor marad az urnás temetkezés. *Erre* nem kell emlékeztetned.

– Bori, én nem akartam. . .

– Tudom – vágtam a szavába minden indulat nélkül. – Tudom, hogy nem a szüleimre céloztál, tudom, hogy nem direkt csinálod, tudom, hogy egyszerűen egy érzéketlen tapló vagy, nulla empátiával, ezért nem haragszom.

– Ismerem ezt a Borit, kár is tagadni. Amikor ilyen kimérten higgadt vagy, és a szád ennyire elvékonyul. A szemed sötétebb lesz, egész furán zöld. És úgy veszed a levegőt, mintha valami elcseszett jógaórán lennél.

– Tényleg nem haragszom – fújtam ki a levegőt. – Felzaklattott a megjegyzésed, ezt mondhatjuk, de nem haragszom.

– Oké.

– És az elporladt vámpírok még urnában sem szokták végezni, ez tény – próbáltam menekülni a felkavaró szóváltás elől. Attila hálásan csapott le a vámpírtémára, örült, hogy megszabadulhat a további kínos megjegyzésektől.

– Igen, tény. Főleg mivel egy vámpír szinte mindig erőszakos halált hal, és az, aki hamut csinál belőle, ritkán hord magánál kisseprűt és lapátot.

– Pontosan – bólintottam egy fokkal kevésbé ingerülten. Bár az a gondolat, hogy a vámpírhalálról való értekezés az én életemben már a megnyugtató kategóriába sorolandó, azért kissé nyugtalanító volt.

– Szóval a fantasztikus sírhelyötlet nem is annyira fantasztikus – foglalta össze Attila csalódottan töprengésem eredményeit.

– Ez azért nem olyan biztos – feleltem óvatosan, megfontoltan engedve szabadjárá a lassan alakot öltő gondolatot.

– Nem biztos? – hajolt felém Attila izgatottan. Arca szinte súrolta az enyémet, nekem pedig elakadt a lélegzetem. – Rájöttél?

– Egy kósza ötlet – mondtam lélegzet-visszafojtva. Persze nem az ötlet nagyszerűsége miatt éreztem úgy, hogy nem kapok levegőt, de ez most oly mindegy volt. Attila rám szegezte a tekintetét, és én éreztem, hogy jó helyen kapiskálok. – Nyilván nem egy olyan sírhelyet kell keresnünk, amiben ténylegesen a teste nyugszik, de valami síremlékfélé. Talán egy kenotáfiumról lehet szó.

– Kenu micsoda?

Felsóhajtottam. Nehéz olyasvalakivel lelki dolgokról értekezni, aki sportközvetítéseken szocializálódott.

– Kenotáfium. Vagyis álsír. – Attila felvonta a szemöldökét, én pedig folytattam a magyarázást: – Egy sírkamra, test nélkül. Olyan síremlék, amelybe senkit nem temettek, de egy olyan személy emlékét őrzi, akinek a teste máshol vagy ismeretlen helyen van eltemetve. Vagy mondjuk akinek a holtteste nem fellelhető, nem hozzáférhető.

– Mert mondjuk a tengerbe veszett vagy a tűz martaléka lett – fűzte tovább a gondolatot Attila, jelezve, hogy ezúttal nagyon is érti, miről beszélek. Alapjában véve fejlődőképes volt.

– Ozirisznek például számos kenotáfiuma ismert.

– Ozirisz? – nézett rám Attila jelentőségteljesen. – A kanos, penészedő isten?

– A halottaiból feltámadt isten – pontosítottam rutinosan.

– De hogy egy magyar példát hozzak: a várnai csatában elesett II. Ulászló magyar király síremléke a csata színhelyén, Várna közelében szintén egy kenotáfium.

– Csodás. Nem mintha kerestem volna arrafelé a holttestét.

– Visszatérve Nofertitire: az ő kenotáfiuma sajnos gyakorlatilag bárhol lehet, a Királyok völgyétől Amarnáig. De talán Ligeia segíthet ebben.

– Ligeia? – Attilának jogosan voltak fenntartásai a vámpírmúzsával szemben, de momentán nem tudtam előállni jobb ötlettel. Bár lett volna alternatíva! Én is örültem volna neki.

– Ligeia – ismételtem elszántan. – Neki esetleg lehet információja Nofertiti titkos kamrájáról. Úgy tűnt, ismerték egymást... – gondolkodtam hangosan.

– És mégis, mikor tűnt úgy? – érdeklődött Attila.

– Egyszer volt vele egy beszélgetésem – mondtam kelletlenül. Nem akartam hozzátenni, hogy „még mielőtt megharapott volna téged a Megváltó Hold Ünnepe”. – Ligeia úgy beszélt Nofertitiről, mint akit jól ismert valaha. Sőt, tekintve a vámpírmúzsák életkorát, nekem nagyon úgy tűnik, hogy ezek mindannyian ismerték egymást valamikor. Persze, lehet, hogy akkor még más testben lakoztak, meg másképp hívták őket, de hát ez a testcsere a vámpírmúzsák jellemzője.

– Számomra ez az egész felfoghatatlan – jegyezte meg Attila. – Az is elég ijesztő, hogy akit megharap egy múzsa a holdrituálé alatt, az valóban ihletet kap. Még ha az ihletet meglehetősen tágra is definiáljuk – tette hozzá gyorsan, és elkapta a tekintetét. Hihetetlen, de zavarba jött. Talán még jobban zavarban volt, mint amikor ténylegesen a múzsacsók hatása alatt állt, és szerelmi lángolása szinte megperzselt, ha csak a közelébe léptem is, és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy szonettekben mondja el az érzéseit. Most örült, hogy végre nem kötötte gúzsba a Ligeia által életre hívott szenvedély, és lehetőleg kitörölte volna a múlt kínos szerelmi emlékeit.

– A múzsa lélekvándorlása viszont egyszerűen nem fér bele a világképembe, sajnálom – folytatta. – Azt is elég nehéz volt megemésztennem, hogy az eddig lélektelennek titulált vámpíroknak mégiscsak van lelkük, akármilyen csonka és kárhozott is az a lélekdarabka. De hogy ha ez egy vámpírmúzsában van, akkor

az a lélek nem távozik el oda, ahová a többi istenverte vámpír lelke, hanem egyszerűen beköltözik a legközelebbi vámpír testébe. Hát ez rendesen kiveri a biztosítékot nálam.

– Ezt kábé nekem is annyira sikerült megemésztenem, mint neked – nyugtattam meg.

– Akkor jó – állt fel az asztal mellől, és megjátszott nyeglegséggel kinyújtóztatta tagjait. – Utálnám, ha neked jobb lenne, mint nekem – vigyorgott.

Hozta a régi formáját, ezt el kellett ismernem. Nekem viszont iszonyúan tepernem kellett, hogy ne sírjon le rólam, mennyire harc képtelen vagyok vele szemben.

– Mostanság nem nagyon versenyezhetek veled – tártam szét a karomat megadóan. – Mi überelhetné a szabadság újbóli élvezetét?

– Ez már igaz – biccentett Attila. – Szívedre ne vedd, de óriási megkönnyebbülés, hogy nem szerelmi vallomásokon és izzasztó ágyjeleneteken jár állandóan az eszem. – Az tényleg klassz lehet, gondoltam, miközben igyekeztem széles mosolyt erőltetni az arcomra.

– Hát még nekem! – mondtam a kellenél kicsit harsányabban.

– Nos, tudtam, hogy egyszer csak összejön, és sikerül örömet okoznom neked – veregette meg a karomat atyáskodóan. Még jó, hogy a vámpírszérum a hűtőben lapul, gondoltam. Ha a nyakamban lógott volna, tuti bevállaltam volna a pazarlást, csak hogy jó keményen behúzhassak egyet.

– Minden vágyad így teljesüljön! – kívántam teljes szívemből.

– Ez igazán előzékeny felajánlás a részedről – nézett rám diadalittas mosollyal. Tudtam, hogy belemásztam egy csapdába, csak még azt nem láttam, melyikbe.

– Igazán? – kérdeztem vissza óvatosan.

– Naná! – felelte. – Egyik leghőbb vágyam ugyanis, hogy egyhamar lehetőleg ne kelljen találkoznom Ligeiával. Úgyhogy tiéd a nemes feladat, ha már ilyen nagylelkű voltál. – Nem nagylelkű, hanem lúzer, helyesbítettem magamban, de ezt hangosan azért nem jegyeztem meg.

– Egyébként is enyém lenne a feladat – mondtam. – Ligeia, úgy érzem, valahogy kevésbé beszédes, ha te is a közelében vagy.

– Nem tehetek róla, ha megérzi a dühömet és a gyűlöletemet. Nem én haraptam meg és tettem vergődő hősszerelmissé, ezt azért szeretném hangsúlyozni.

– Tudom – vágtam rá ingerülten, majd beletörődve hozzátettem. – Még ma beugrom hozzá.

Összehajtogattam Weinhauser nagyí örökségének szövegét, és visszatettem a mappába. A muszáj nagy úr, gondoltam. És bár én sem vágytam túlzottan egy vámpírmúzsaival való csevegésre, kifogytam az épkézláb ötletekből. Nem nagyon hittem abban, hogy Ligeiánál sikerrel járhatok, de egyelőre rá voltunk utalva a múzsa segítségére. Egy próbát mindenképpen megért.

3.

Az esték már hűvösebbek voltak, de tudtam, nem ezért borzongtam meg az autóból kikászálódva. Nem lelkesített a Ligeiával való találkozás lehetősége. Az IQ-vámpírok szálláshelyére rendszeresen bejártam, főleg könyvtározni, esetleg Fehérhollóval váltani pár szót, két vámpírt azonban egy ideje messziről elkerültem. Az egyik Koppány volt, akit nehezemre esett újra múzsacsókmentesen látnom, hiszen amíg Ligeia harapásának hatása alatt állt, szinte baráti viszonyt ápoltuk, most azonban kontrollálhatatlanabb volt, mint egy újszülött vérszopó. A má-

sik maga Ligeia volt, a vámpírmúzsza, új keletű problémáim egyes számú kiváltója.

Kezdjük ott, hogy miatta kerültem a Nemzetbiztonság szolgálatába, Attila főnöksége alá. Ez önmagában sem egy vidám, szívet gyönyörködtető élmény, és akkor a következményeiről még nem is ejtettünk szót. Mondjuk arról, hogy mehettem kiszabadítani Ligeiát a rivális vámpírbanda karmai közül, és így megismerkedhettem a barátságosnak még véletlenül sem nevezhető Rocco vendégszeretetével. Vagy arról, hogy áteshettem egy jó kis kényszerítés-feloldó varázslaton. Meg egy vámpírmúzsacsókon. És ezek közül a leszbikus múzsacsók volt a legjobb, úgyhogy a többi elképzelhető. Ja, és ne feledkezzünk meg arról sem, hogy Ligeia sikeresen megharapta Attilát is a holdünnep rituálé lezáró aktusaként, így kaptam egy rám gerjedt főnököt is. Ami nem is lett volna akkora gáz, ha nem múlt volna el a múzsacsók hatása mire én is észbe kaptam. Ilyen apróságokon azonban már nem akadok ki, amióta megátkoztak, és tudom, hogy mindig, mindennél van lejjebb. Még akkor is, ha éppen nem látom, hogy lehetne ennél mélyebbre süllyedni a megaláztatásban. Ám mivel alapvetően optimista személyiség vagyok, hiszem, hogy ennek a módja is ki fog derülni egyszer.

Határozott mozdulattal becsaptam a Suzuki ajtaját, és elindultam felfelé a lépcsőn. A boltíves kapuban szokás szerint vérmedvék vigyáztak arra, hogy akárki ne tudjon csak úgy ki-be sétálgatni.

– Ligeiához jöttem – mondtam Kittinek, aki két másik társával együtt biztosította a bejáratot a portásfülke előtt.

– Szólunk neki – biccentett Kitti az egyik srácnak, aki azonnal elindult az alagsor felé. – Addig ülj le nyugodtan.

– Kösz – mondtam, és ledobtam magam a padra, ami talán az öröknek volt fenntartva, de épp egy vérmedve sem érezte szük-

ségét annak, hogy látványosan pihenjen. Nekem viszont hirtelen kifutott a vér a fejemből, így jólesett némi vízszintes felület a fenekem alatt.

Nem mintha attól tartottam volna, hogy Ligeia engem is megtámad. A múzsa tartozott nekem, és az ilyesmit még a vámpírok is komolyan veszik. Ezzel együtt a gyomromat valahogy nem tudtam meggyőzni arról, hogy jó ötlet volt idemerészkedni vámpírszérum nélkül. Márpedig a szérum momentán szóba sem jöhetett. Ugyan lapult a hűtőmben két adag belőle, Eric Bowman jóvoltából, de egyrészt ez abszolút vérsztartalék volt, másrészt pedig az ember jól gondolja meg, beszérumozza-e magát akkor, amikor nem áll rendelkezésére némi regeneráló ital – erre pedig most nemigen számíthattam. A nyakláncot most csak megszkából hordtam, egy egyszerű, kapszulamentes aranyedállal; és bár az elmúlt hetek szerencsére nyugodtan teltek, veszélyes akció körvonalazódása nélkül, azért aggasztott a tudat, hogy nincs megoldva a regenerálódó bájjital utánpótlás ellátása.

A varázsitalt eddig a Hajós-dinasztia boszorkánykonyhájából szereztük be, csakhogy Attila viszonya finoman szólva meglazult a családdal, miután válni készült Hajósék médium büszkeségétől, Esztertől, aki nem mellesleg épp Attila gyerekével volt várandós. Szó se róla, bizonyos fokig megnyugtató érzés, hogy más élete is tud annyira elcseszett lenni, mint az enyéem, de a regeneráló ital hiánya eléggé meg tudja nehezíteni az olyasfélék életét, akik rajta vannak a vámpírok feketelistáján, tehát annyira mégsem örültem. Mert ne áltassuk magunkat: az a tény, hogy épp átokmentesen tengettem az életemet, még nem jelentette azt, hogy Rocco megbarátkozott volna velem, és helyeselte volna, hogy az IQ-vámpírok szövetségésévé váltam.

De az a nyomorult regeneráló ital egyre elérhetlenebb távolságba került tőlem. Az öreg Hajós becsületére legyen mondva, ő

nem tartott haragot Attilával, de Eszter ott lakott náluk, és ez nem erősítette a családi kapcsolatok kiaknázásának lehetőségét. Attila nem akarta odadugni a képét, hogy szívességet kérjen Hajóstól, de az alapprobléma valójában az volt, hogy én sem akartam odadugni a képemet Attilához, hogy ilyen szívességeket kérjek tőle, hacsak nem élet-halál kérdése. És ugyan ez nyilván élet-halál kérdése lesz egy adott pillanatban, nekem kissé ciki azzal érvelni, hogy jobb ma egy regeneráló ital, mint holnap egy halott Bori. Bár engem meggyőzne, ezt azért szeretném hangsúlyozni.

– Ligeia a kertben vár – állt meg előttem a vérmedve, akit Kitti futárként használt.

– Kösz – vettem oda halkán, és elszántan elindultam a lépcsők felé.

A kert az alagsorból nyílt, a folyosó jobb oldalán. Ismertem már a járást, legutóbb is itt volt szerencsém beszélgetni Ligeiával. Úgy tűnt, szereti ezt a helyet, mely valójában egy hatalmas parkká épült az elmúlt pár évben.

Ligeia egy szökőkút mellett, jól látható helyen várt. Szokása szerint jelmezek is beillő ruhakölteményt viselt. Világoskék ruháját a dekoltáznál és a ruhaaljnál fekete csipke szegélyezte, hullámos fekete haját halántékánál óriási kék virág díszítette. Tudtam, hogy csak az én elmémben jelenik meg így, de nem bírtam rájönni, kire is emlékeztet e percben.

Ezúttal nem várt illúzió keltette hó, és nem ámított el virágszirmok ragyogása a vakító fehérségben. Csak onnan tudtam, hogy Ligeia újra babrál elmém valóságérzetével, hogy a lábánál kis patak csörgedezett, melynek vize hol kék volt, hol vérvörös. Tetszetős illúzió volt, bár amióta túléltem egy igazi illúziócsapdát, valahogy nem vágytam arra, hogy bárki is manipulálja az agyamat. Ennek ellenére elismerően bólintottam, mire a látványcsermelyből egy pillanatra apró aranyhalak szökkentek fel.

– Szép munka – mondtam köszönés helyett, mire a patak újra beleolvadt a zöld fűbe, s az aranyhalak helyett rozsdaszín virágok pettyezték a látványt. Óvatosan léptem előre, nem tudtam, vajon ez is pusztán illúzió vagy már maga a valóság. Nem mintha olyan nagy lenne a szakadék a kettő közt, állapítottam meg legutóbb.

Szandálban voltam, és a fű lágyan simította meztelen lábfejemet. Úgy döntöttem, a talaj valószínűleg biztonságos, az ösvény, amit magam előtt látok, minden bizonnyal a valóságnak is részét képezi, így továbbhaladtam. A fű azonban mintha kifutott volna a lábam alól, s a szándalom sarka hirtelen nagyot koppant egy kőlapon. Körülnéztem, és láttam, hogy a füves ösvény valójában le van kövezve. Vagy nem valójában. Most már végképp képtelen voltam eldönteni.

– Csak ujjgyakorlat volt – nézett rám Ligeia mindig ismerősen ismeretlen tekintetével. – Gyere nyugodtan. A kövek maradnak.

– Rendben – mondtam, és továbbsétáltam.

– Remélem, nem ijedtél meg – közölte hideg egykedvűséggel.

Alaposan végigmért, mintha a félelem jelét kutatná a gesztusaiban, de nyilván csalódást okoztam, így taktikát váltott.

– Ez korántsem olyan illúzió, amiben részed volt. Hallottam, megjárta Dabrel rémálomcsapdáját. Gratulálok! Azt mondják, becserkésztetek egy igazi lúdvércet... – nézett rám kíváncsian.

Alabástrom arcát, ha lehet, még sápadtabbá varázsolták a vérvörös, tökéletes ívű ajkak, és bár elegáns mosollyal támadott, én résen voltam. Nem akartam sztorizgatni, inkább én szerettem volna információhoz jutni.

– Azt is rebesgetik, a lúdvércet egy vámpírmúzsa harapása hívta életre – válaszoltam könnyedén. Ligeia felhúzta a szemöldökét.

– Ki mondja? – érdeklődött negédesen, miközben intett, hogy csatlakozzam, és járjunk egyet a kertben. Elsétáltunk a szökőkút mellett, és a virágóra felé vettük az utat.

– A kikezdhethetlen logikám – feleltem szerényen. – És maga a lúdvérc is.

– Ha jól hallottam, a lúdvérc már csak múlt idő. Úgyhogy ő csak *mondta*.

No igen, nyomtam el egy sóhajt magamban. Laurából nem maradt más, csak egy apró, szénfekete kő, no meg egy kupac hamu. A kalandra emlékeztető kő a szérumtartó medálok mellé került az ékszeres doboznak használt vajtartóba. Egy ideje már terveztem, hogy igazi fadobozra cserélem, csak valahogy mindig akadt fontosabb dolgom: hol egy átok miatt készültem kinyuvadni, hol egy rémálomcsapdában vergődtem. Hiába, élni tudni kell. De ezt inkább nem hangoztattam a már régóta hallott Ligeia előtt.

– Az információt azért még élve adta át – kémleltem Ligeia átható tekintetét. Őzikeszeme ártatlanságot sugallt, de tudtam, ez az ártatlanság csak az elmében létezik. – Tudod, melyik múzsa volt?

– Számít ez? – kérdezett vissza, s a hold felé fordította az arcát, mintha érezni akarná a sápadt sugarak érintését. Mikor újra rám nézett, a szeme indigókéken ragyogott.

– Fogalmam sincs – mondtam őszintén. – Az ember azt hinné, hogy egyik vámpírmúzsa olyan, mint a másik. De ha jól emlékszem egy beszélgetésünkre, a vámpírmúzsák ereje, tehetsége nem azonos. Úgyhogy akár számíthat is. Gondolom, akármelyikőtök nem képes levadászni egy boszorkányt, még akkor sem, ha az éppen terhes, vagy akár szülni készül.

– Ó, – nézett rám Ligeia egy felsőbbrendű mosollyal. – Szóval ez volt az elméleted.

– Ez inkább egy legenda volt, amit nem vetettünk el teljesen. Ha az ember túllép azon, hogy mindez mennyire valószínűtlen, egész logikusnak tűnik. Egy lúdvérchez kell egy boszorkány, egy alakváltó, és egy vámpírmúzsa. Ki lehet ezt sakkozni.

– Igen, ki lehet – értett egyet Ligeia.

– Egy vámpír nem hord ki gyereket, a halottak valahogy nem szoktak már ilyesmikkel foglalkozni – kezdtem sorolni az érveimet. – Egy alakváltó sem, elvégre kilenc hónap az testvérek között is nyolc alakváltás, nincs az a magzat, ami túlélne. Tehát marad a boszorkány. Az apa nyilván az alakváltó. És gondolom, a harapásnak valahogy a születés tájékán kellett történnie...

Ligeiára néztem és megvilágosodtam.

– Rosszul gondoltam – helyesbítettem azonnal. – Akkor kellett megfogannia, amikor a boszorkány még a múzsaharapás hatása alatt állt – szakadt ki belőlem a felismerés.

– Néha kifejezetten élvezem a társaságodat – jelentette ki Ligeia, miközben megrázta éjfékete haját, hogy az vöröses tincsekben hulljon újra a vállára. Még soha nem volt ennyire instabil a külseje, és tudtam, hogy ez a változékonyság az én lelkiállapotomat tükrözi. Ligeiát mindenki tökéletesnek látja, de mindenki másképp látja tökéletesnek. És ha valakinek épp nincs egyértelmű koncepciója a szépre, akkor előfordulhat, hogy Ligeia tréfát űz az érzékeivel. – Beléd sem kell harapnom, s még így is ihletet adok. Eszméletlen.

– Tudom. Épp így működik a netes szex is – mondtam megértően, miközben Gézával közös virtuális múltunk emléke végigsimította a gerincemet.

– Ezt azért kétlem – nézett rám Ligeia egy elnéző félmosollyal.

– Végül is – vontam meg a vállam –, neked is jó volt, nekem is...

– Igen, de nekem leginkább csak azért, mert növelte az önérzetemet.

– Miért, szerinted a pasiknak miért jó a netes szex? – dűnyögtem az orrom alatt, miközben átléptem egy díszkövön. – Nem lepne meg, ha megtudnám, az internetet egy férfiműzsának köszönhetjük. – Ligeiára meredtem. – Ez a gondolat is tőled van?

– Egészségedre! – bólintott széles mosollyal. Ma határozottan jó passzban volt: nem akart belém harapni, és nem akart lesmárolni sem. Hiába, no, egy kiadós átok után az ember megtanul örülni az élet apró ajándékainak.

– Ezt azért tudod csinálni, mert volt egy csókunk, ugye? – kérdeztem, gyanítva, hogy ezt a tudást is Ligeia sugallta nekem.

– Igen – bólintott. – Nem megy mindig. De ma igen erős a hold ereje.

Ez az én szerencsém, gondoltam magamban. Épp jókor akarok értékes információhoz jutni.

– Akkor megköszönném, ha szánnál rám még egy kis ihletet – közöltem lassan, szembefordulva a vámpírral. – Bár a közönséges információközlés is megfelel – tettem hozzá.

Ligeia kíváncsian nézett rám. A hold fényében áttetszőbbnek tűnt a bőre, mint valaha, a hajából pedig kifutott a szín, és pár pillanat erejéig szinte tejfelszőke tincsek keretezték az arcát.

– Nofertitiről szeretnék kérdezni.

– Mit szeretnél tudni?

– Például azt, hogy van-e sírja valahol. Vagy legalább álsírja.

– Egy kenotáfium? – csóválta a fejét Ligeia. – A vámpírműzsák nemigen szoktak ilyesmivel büszkélkedni. Miért kérdezed?

– Van egy szöveg – próbáltam óvatosan fogalmazni –, ami Nofertiti rejtett, vagyis titkos kamráját említi.

Bang! Akkora energiahuzat csapott az elmémbe, hogy kis híján hanyatt vágódtam. A fejem majd szétrepedt, én pedig össze-

görnyedtem a fájdalomtól. Pár másodperc alatt rendbe jöttem, de ez akkor sem volt kóser.

– Te megvontad tőlem az ihletet?! – kiáltottam fel döbbenten.

– Na látod, okos kislány vagy te az én ihletem nélkül is – felelte Ligeia csöppet sem megnyugtatóan.

– Szóval tudsz valamit erről a kamráról.

– Biztosíthatlak, hogy *erről* a kamráról semmit sem tudok – mondta Ligeia, ügyelve, hogy az arcán ne tükröződjön érzelem.

– Akkor tudsz valamit a...

– Biztosíthatlak – vágott a szavamba –, hogy ma különösen jó kedvemben találtál, és ezért a te érdekedben zártam le az ihletcsatornákat. Nem jó olyan tudást szerezni, amibe gyorsan bele lehet halni.

Szinte éreztem, ahogy a virágok magukba zuhannak. Mintha hirtelen minden nedvességet kiszippantott volna belőlük Ligeia néhány szava.

– Legalább annyit mondj...

– Nem segíthetek, sajnálom.

– Értem – mondtam gyorsan. – Hagyjuk a kamrákat! – javasoltam minden kíváncsiságom és meggyőződésem ellenére. – Tudod, hol halt meg Nofertiti?

– Azt hiszem, Egyiptomban – töprengett fennhangon Ligeia. Na, bakker, gondoltam, te aztán leszűkítetted a kört. – Jóval túlélte Echnatont, hiszen egy vámpírmúzsa nem hal meg csak úgy, egyik pillanatról a másikra, tudod. De Echnaton nagy szerelem volt. Talán Nofertiti egyetlen igazi, nagy szerelme. Nem hinném, hogy messzire ment volna a rákövetkező évszázadokban.

Remek, gondoltam. Csak a tér- és az időkoordináta hiányzik. Innen szép nyerni. Kábé annyi az esélyünk, hogy ráleljünk erre a kamrára, mint egy gipszelt lábú lajhárnak Usain Bolt ellen száz méteren.

– Ismersz valakit, aki tudna segíteni? Aki tudhat Nofertiti sírjáról vagy álsírjáról? – kérdeztem lemondóan. Tudtam, hogy Ligeia már korántsem olyan segítőkész, mint pár perccel ezelőtt.

– Nem – rázta meg a fejét határozottan, és a szemembe nézett. A vámpírok kiválóan hazudnak, gondoltam. Ligeia is nyilván mestere a műfajnak. Nekem pedig nem kellett beszérumozva jönnöm ahhoz, hogy rájöjjenek: segíthetne, de valami lényegi infót elhallgat előlem. Azt viszont nem tudtam eldönteni, konkrétan igazat mondott-e Nofertiti sírhelyéről vagy sem.

Talán nem ártana ezt megkérdezni némi vámpírszérumos hazugság-detektorral is valamikor. Vagy legalább egy vámpírúr támogatásával, csillant fel bennem a remény. Az IQ-vámpírok szövetségese vagyok, tudatosítottam magamban. Abban nem bíztam, hogy Ligeia ennek hatására bármikor is kinyílna, mint valami időmosta kagyló, s élem tárná igazgyönggyel is felérő tudását. Fehérholló viszont számtalanszor bizonyította, hogy képes nagy-lelkű engedményeket tenni irányomban, ha elégszer felhívom a figyelmét arra az aprócska tényre, hogy már többször majdnem beadtam a kulcsot a sleppje miatt. Talán egy vámpírúr szóra bírhat egy vámpírmúzsát. Vagy talán túl naiv vagyok, még ennyi év után is.

– Köszönöm a beszélgetést – biccentettem felé, és megfordultam, hogy visszasétáljak az épületbe.

– Hiába is rohansz most Fehérhollóhoz – szólott utánam Ligeia, engem pedig kirázott a hideg. Mertem remélni, hogy csak a logikája működött, nem pedig az elmébe látó képessége. – Ma éjjel házon kívül van.

– Értem – feleltem, és visszanéztem. Ligeia vörhenyes haját ezerfelé fújta a szél. Éppolyan gyönyörű volt, mint amikor először láttam, de a tekintete annyi konokságot tükrözött, hogy az hét Weinhausernek is elég lett volna. Márpedig arról az oldalról

örököltük a makacsságot és az elszántságot, ezt egy időben sűrűn kellett hallgatnom a vasárnapi ebédnél.

Lehetsz konok és büszke, gondoltam, azért valamit csak sikerült megtudnom tőled. A kamra jó nyom. És előbb-utóbb megtudom, mi olyan titkos benne.

4.

Mivel Ligeiában nem tudtam megbízni, megkértem Kittit, hogy jelentsen be Fehérhollónál, hátha a múzsa csak időt akart nyerni. A vámpírúr azonban aznap valóban nem fogadott senkit, így szépen hazavezettem, hogy nyugodtan átgondolhassam a fejleményeket.

Ligeia féltve őrzi a rejtett kamrákra vonatkozó tudást, tehát valóban léteznek ezek a lélekmágiához kapcsolódó rejtekhelyek. Ez innentől kezdve egészen bizonyosnak tűnt. Kár, hogy Ligeia sosem lenne partner abban, hogy megfejtsük a szöveget, pedig ha neki felolvasnám a Weinhauser nagy hagyatékszövegét, ezt a pár sort, lehet, hogy ő simán helyre tudná tologatni a puzzle darabjait. De nehéz olyasvalakivel kirakószolni, aki nem azon töri a fejét, mit hova lehet illeszteni, hanem azon, hogyan lehetne zsebbe rejteni a kulcsfontosságú darabkákat.

A házba lépve majdnem hasra estem a bejárati ajtó mellett tárolt dobozban, ezért ingerülten rúgtam még egyet – ezúttal önként – az akadályba. A táskám egy jól begyakorolt mozdulatot követően a konyhaasztalon landolt. Aztán felkaptam a dobozt, tettem vele pár lépést, a konyha kövére ejtettem, majd a fal mellé rugdostam. Ma ennél több nem telik tőlem, gondoltam kimerülten.

Utáltam bevallani magamnak, hogy elakadtam a szöveggel. De még ennél is jobban utáltam arra gondolni, hogy régebben

mennyire motiválóan hatott rám Attila közelsége – amikor még nem jelentett mást számomra, csak egy gyökér főnököt, akit jólesik lenyűgözni. Az ő ösztönei vihart keltettek, az enyémekek pedig elméleteket, és furcsamód mindkettőnk ösztönei azt súgták, hogy egész jól kiegészítjük egymást. Ennek köszönhetően persze elfojtott gondolataim és vágyaim végképp nem egy rejtett sírkamra felé irányultak – bár Weinhauser nagy szerint az ember sohase tegyen felelőtlen kijelentéseket. A félig kifestett hálószoza felé lestem, és megállapítottam, hogy a családi igazságokban még mindig meg lehet bízni: egy szenvedélyektől fűtött egyiptológus bármikor képes összekombinálni az ösztöneit egy pöpec kis sírkamrával, itt volt rá az ékes bizonyíték.

Letornáztam a lábamról a szandált, és élvezettel tappogtam a langyos előszobakövön. Beléptem a hálóba, és ablakot nyitottam, hogy szellőzzön a festékszagtól terhes szoba. Jólesett az éjszakai levegő, levendula illatát hozta a langyos fuvallat, de tudtam, ennyi kevés lesz ahhoz, hogy felfrissüljenek az agysejtjeim.

Eltökélten néztem körbe. Valahogy ki kell tisztítani a fejemet. És a szívemet is. Az egyiptomiak jól tudták: valahol mégiscsak a szív a gondolkodás központja, még ha nem is pontosan úgy, ahogy ezt ők elképzelték.

Korán van még, állapítottam meg, egy kis szobafestés belefér. A nappaliba sétáltam, remélve, hogy a szennyesgyűjtőnek kikiáltott sarokban magasodó ruhakupac tetején még találok egy olyan pólót és sortot, amit újrahasznosíthatnék a festéshez. Mosnom kéne, állapítottam meg lehangoltan, mint ahogy azt is, hogy a porszívót oda kell végre biggyesztenem a sürgősen beszerzendő dolgok listájára, a szennyeskosár alá.

Listairás helyett azonban inkább dobtam egy megnyugtató kört a nappali ajtajára függesztett dartstáblán, majd rutinosan a hűtőhöz sétáltam, és mivel megint elfelejtettem sört venni, csak

szokásomhoz híven ellenőriztem, hogy a fém vajtartó őrzi-e még a kincseimet. Ott lapult minden: a szárnyas napkorongot és szkarabeuszt formáló szérumtartó medálok, bennük a csodaszer, mellettük pedig lidércnyomásom mementója, a fekete kő, mely egyszerre mesélt győzelemről és halálról. Vajon lehetne-e ékszert készíteni a kőből anélkül, hogy megsérülne? Úgy éreztem, ezt a követ bűn volna csiszolni, formára igazítani.

Visszamentem a hálóba. Villanyt ott egyelőre nem kapcsoltam a szúnyogok miatt, de a foszforeszkáló festéktől világító csillagrengeteg a mennyezeten elég fényt adott ahhoz, hogy jól lássak idebent.

Nincs is romantikusabb, mint a csillagos égbolt látványa egy sírkamra boltíves mennyezetén, néztem elismerően az elmúlt napok munkájának szívet melengető eredményére. Igaz, volt egy kis lelkifurdalásom a fluorescens festék korhűnek végképp nem nevezhető használata miatt, de a festékboltban nem tudtam ellenállni a csábításnak, és igazából nem bántam meg a döntésemet.

A diszkrét fényben feltűnt a szorgos szembeszomszéd, amint az esti futását abszolválja. A gondolat, hogy valaki képes naponta kétszer is kocogni, teljesen lefárasztott, mintha magam is átfutottam volna a városon. Hogy lesz ebből így festés, gondoltam lemondóan. A kutyasétáltató távolabbi szomszédot is sikerült megpillantanom, de ezenfelül csendes volt a környék, nyugodt, szinte álmosító.

Automatikusan a CD-lejátszó után nyúltam, és bekapcsoltam a zenét, hadd dübörödjön a basszus a fülemben, és hadd ne kelljen arra gondolnom a csendben, hogy talán minden másképp alakul, ha Géza nem tűnik el az életemből. Soha nem tudtam meg, ki keresett a szerencsenapom vége felé, amikor otthon hagytam a mobilomat, és Attilával elmentem megünnepelni az

átok feloldását. A mobilképernyő ismeretlen hívót jelzett ki, és gyakran gondoltam arra, hogy talán mégis Géza hívott, de amikor az általam ismert számon kerestem, soha nem vette fel a mobilját, így egy idő után abbahagytam a próbálkozást.

Hiányzott Géza. Hiányzott az az érzés, hogy van egy stabil pont az életemben. És ha erre gondoltam, képtelen voltam józanul értékelni a döntéseimet, érzéseimet. Vajon miért van az, hogy Attila közelében úgy dobog a szívem, mintha ki akarna szakadni a mellkasomból? Talán csak egy erősebb szenvedély után nézett a szervezetem, hogy leküzdje a Géza utáni sóvárgásomat... Vagy ez mindenképpen megtörtént volna, Gézától függetlenül is? Már nem igazodtam ki magamon sem.

A zene ellazított, én pedig egy teljes „working class hero” végigüvöltése után ráhangolódtam a feladatra, és készen álltam a munkára. Ideje volt levetnem a kinti ruhát, amit Ligeia tiszteletére kaptam magamra pár órával ezelőtt, és belebújni a festőgöncbe.

Mintha csengettek volna, de nem voltam benne biztos, így gyorsan lehalkítottam a zenét. Igen, csöngettek. Kelletlenül lépkedtem a bejárati ajtó felé. Csak Attila kereshetett, rajta kívül nem sokan tudták még azt se, hogy ideköltöztem, Dani pedig az utószezon kínálta lehetőségeket használta ki a barátnőjével, Nikivel, az egyik turistaparadicsomként működő mediterrán szigeten. Hogy épp melyikben, sosem tudtam, mivel folyton mozgásban voltak.

Nem nagyon akaródzott megtudnom, mi az a halaszthatatlan közölnivaló, ami ne érne rá holnapig, vagy ne lehetne telefonon letudni. Mondjuk, Attila mostanában hajlamos volt mindent inkább személyesen megbeszélni, mint telefonon, de azért a napi két látogatás még tőle is szokatlannak számított volna.

Nagy elánnal tártam szélesre az ajtót. Majd próbáltam feldolgozni a látványt. És lassan fújtam ki a levegőt, nagyon las-

san. Mintha ki tudja, mennyi ideig kellene kitartanom a víz alatt, miután egy alattomos örvény a mélybe húzott egy jéghideg folyóban. Örjítően mélyre.

5.

– Bejöhetek? – kérdezte csendesen, félrebiccentett fejvel Géza.

– Persze... – nyögtem nagy nehezen –, bújj be.

Éreztem, ahogy lassan újra vér tölti meg az ereimet. Ahogy előnt a melegség Géza láttán, ahogy magamhoz térít a tudat, hogy nem, persze hogy nem lépett ki szó nélkül az életemből.

Nem ugortam a nyakába, nem kiáltottam fel hangosan az örömtől, hagytam, hadd dolgozzam fel a látványt szép komótosan, örülve, kiélvezve a másodpercek minden egyes töredékét. És persze közben remegtem, nem tudván, mi következik. Magarázkodás? Megbánás? Békülés? Vagy épp ellenkezőleg: végleges szakítás? Nem tudtam felfogni, hogy visszajött, és csak így, szó nélkül beállít, de hát mit is mondhatott volna előre a telefonban? Ennyi idő után nehezebb felhívni valakit mobilon, mint személyesen tisztázni a múltat.

Igyekeztem annyira természetesen viselkedni, amennyire csak tőlem tellett. Elálltam a bejáratból, gyorsan villant kapcsoltam a folyosón, és próbáltam tiszta szívből mosolyogni, csakhogy a természetességemnek itt a végére is értem. Megbénultam attól, hogy újfent hatalmába kerített a szorongás és a döbbenet. *Most mi lesz?* Megszédültem egy pillanatra. *Most mi lesz?!*

– Úristen! – suttogtam akaratlanul.

– Meglepetés! – mondta Géza, és egy laza mozdulattal betette maga mögött az ajtót, mintha az elmúlt hetekben minden nap hazajött volna hozzám.

– Úristen! – ismételttem reményvesztetten. A szívem zakatolni kezdett, nem amolyan meglátom-Attilát-és-majd-kiugrik-a-szívem módra, hanem úgy, hogy majd' beleájultam a fájdalomba. De nem a mellkasomhoz kaptam, hanem a nyakamhoz, bár teljesen fölöslegesen, hiszen tudtam, hogy csak a medál pihen a láncon, a szérum nem.

Hogy lehettem ilyen amatőr, gondoltam, miközben nem tudtam tompítani a remegésen, ami egész testemet rázta. Beengedtem egy vámpírt, ezt nem hiszem el. Géza vámpír. *Ezt nem hiszem el. Hogy a démonszarba történetett ez?* De megszólalni nem bírtam, csak próbáltam végre elég levegőhöz jutni.

– Te tényleg meglepődtél – mosolyodott el. Azt a téglaszínű pólóját viselte, amit annyira szerettem rajta, egy sötétkék farmerrel, amire nem emlékeztem, pedig nem tűnt új darabnak. Az edzőcipője viszont olyan vakítóan fehér volt, mint a bőre – egyértelműen friss szerzemény.

– Az nem kifejezés – szedtem össze magam minden erőmmel.

– De nem látszol valami boldognak – állapította meg.

– Boldognak? – kérdeztem vissza értetlenül. – Boldognak?! Vámpír lettél, basszus, hogy lehetnék boldog? Hogy történhetett ez meg? És miért pont veled történt meg?

– Nyugi! – mondta Géza azzal a sármmal, aminek korábban nem tudtam ellenállni, most viszont végképp megdermesztette ereimben a vért. – Lehet, hogy nem akartad, legalábbis soha nem vallottad volna be, hogy ezt akarod, de most, hogy már megtörtént, nézd a dolgok jó oldalát!

– És mégis, hol van ennek a dolognak a jó oldala? A vámpírrá válásnak nincs jó oldala, sajnálom!

Próbáltam gondolkodni. Vajon bántani akar? Vagy azt hiszi, innen lehet folytatni bármit is?

A szérumhoz lehetetlennek tűnt eljutnom, hacsak ki nem cselezem valahogy Gézát. Talán ha beteretelhetném a konyhába... Onnan már csak egy gyors hűtőnyitás, szérumkivétel, szűrés. Csak sajnos még végiggondolni is hosszabb, mint amennyi időbe egy vámpírnak telik, hogy ezt megakadályozza, még ha csak az utolsó pillanatban is jön rá arra, hogy mire készülök. De hogy rájönne, abban biztos voltam, a vámpírrá válás ugyanis nem csökkenti a személy IQ-ját – márpedig Géza emberként is embert próbálóan okos volt.

– Hogy mi a jó oldala? – lépett közelebb Géza, elállva a konyha felé menekülés útját. – Én még emlékszem, mennyire be tudtál indulni a vámpíros szexre – mondta, és két kezével a falat támasztva szinte magához préselt.

– Engedj el! – mondtam határozottan, bár tudtam, hogy jóval erősebb nálam. Megpróbáltam legalább az egyik kezét odébb taszítani. Meglepő módon nem erősködött, simán felemelte a karját, hogy levegőhöz jussak. – Nem bukom a vámpírszexre, nem tudom, honnan veszel ilyesmiket.

– Oké, akkor csak nevezjük nyakba harapós szexnek – vont vállat nagylelkűen. – Nekem úgy is jó.

– Ejtsük ezt a témát! – feleltem gyorsan. A konyha felé pillantottam, de Géza hirtelen elkapta a karomat, megszorította, és szinte a hálógig penderített. Felkiáltottam, a fájdalom és a meglepetés hangja pedig szemlátomást élvezettel töltötte el volt szerelmemet.

– Azt hiszed, nem tudom, mi pörget fel? Azt hiszed, nem emlékszem, kikkel töltöd minden szabad perced? Hogy nem tudsz mit kezdeni magaddal, ha nem feszít szét az adrenalin? – Berúgta a hálószoba ajtaját, de közben nem engedte el a karomat, nekem pedig már a könnyem is folyt a fájdalomtól. – Ez meg mi a franc?! – állt meg egy pillanatra, míg szétnézett a szobában.

Nem kellett villanyt kapcsolnia, és ez a felismerés újfent a szí-
vembe mart. – Már össze is álltál egy vámpírral?

– Honnan veszel ilyen örültséget?! – kiáltottam fel.

– Hálószoza mint sírkamra. Elmés kombináció. Ki az, Kop-
pány?

– Senki! – ráztam a fejemet, de ő két ujjá közé fogta az álla-
mat, és durván maga felé húzott. Az ablakon beáramlott a hűvö-
södő levegő, és egy pillanatra óriási volt a csábítás, hogy segítségért
kiáltsak, de az ajkamba haraptam. Nem azért, mintha sajnáltam
volna elpazarolni az energiáimat egy üvöltésre, amit úgysem hall
meg senki ezen a csendes környéken. A kihalt utca ijesztőnek
tűnt, de rémisztőbb volt a gondolat, hogy ha valaki meghallana,
és tényleg berontana segíteni, akkor jó eséllyel egy vámpír agyari
közt vegezné. Ennek a veszélynek senkit nem tehettem ki.

A szérum most már fényévnyi távolságra tűnt, pedig mindent
bevállaltam volna érte. Kezdtém érezni, hogy a szérumhaszná-
lat utáni extrém, akár napokig tartó gyengeség picinyke ár az
ember életéért – adott esetben nem szabad lamentálni azon,
hogy nincs regeneráló ital. Azt azért túl lehet élni, hogy las-
san kap erőre az ember; egy komolyan gondolt vámpírharapást
viszont aligha. És sajnos egyre inkább az volt a benyomásom,
hogy nem sokáig marad épségben a nyaki artériám.

Kell a B terv, gondoltam, a szérum sosem fog összejönni.

A hátam nagyot csattant a falon, ahová Géza taszított, így
egy pillanatra a lélegzetem is elállt. Hogy jutottunk idáig? Hogy
lehetséges ez?

– Ne is gondolkodj a kis ezüst hegyű nyilacskáidon – mon-
ta, mintha olvasott volna a gondolataimban. – Tudom, mire
szoktad használni őket.

– Miért csinálod ezt? – kérdeztem. Alig jött ki hang a torko-
mon, de tudtam, hogy erővel úgysem győzhetek.

– Talán azért, mert vámpír vagyok? – kérdezett vissza cinkusan.

– Ki tette? – faggattam követelőzően. Nem mintha nekem állt volna a zászló, de azért úgy voltam vele, hogy ha túlélem ezt az estét, utána isten bizony karót verek annak a rohadéknak a szívébe, aki épp Gézát szemelte ki áldozatául. Aztán belém hasított a felismerés. – Mikor történt? – Géza rám nézett, és kezével lassan végigsimította a nyakamat. Az érintése ismeretlenül és visszataszítóan hűvös volt.

– Hogy mikor történt? – kérdezett vissza Géza flegmán, miközben keze egyre lejjebb csúszott. C terv, gondoltam összepréselt ajkakkal. C terv kell, de rohadt gyorsan. – Mondjuk akkor, amikor kétségbeesetten próbáltalak felhívni egy telefonfülkéből, hogy odaérj, mielőtt teljesen elvéreznék – felelte eltűzött, vámpíridegen sóhajjal.

– Te kerestél aznap... – esett le a tantusz. – Sosem tudtam biztosan. De miért nem... ?

– Hogy miért nem hívtalak mobilon? – nevetett fel Géza szinte hisztérikusan. – Fogalmazzunk úgy, hogy elég nagy szívás, amikor egy vámpír rálép előbb a csuklódra, majd a telefonodra, nehogy bárkit időben értesíthess. És az sem sokkal üdítőbb élmény, amikor hagyja, hogy utolsó erőddel elvonszold magad a közeli telefonig, végignézi, hogy félholtan arra vársz, hogy felvegye valaki, és amikor üzenetrögzítőre kapcsolna a rendszer, kirúgja a kezedből a kagylót, és úgy dönt, vámpírt csinál belőled. Azt hiszem, erre mondják, hogy átkozott balszerencse.

Ja. Erre is.

– Nem mintha bánnám, így utólag. Végre meg tudom adni neked azt, amire mindig is vágytál. És amire még most is vágysz. Neked mindig is csak a vámpírok kellettek. Mindig ők voltak az elsők. Tessék, most kaptál egy saját bejáratút.

– Egyáltalán nem sikerült megismerned, ha ezt gondoltad rólam! – vágtam a képébe kendőzetlenül.

A csuklóm bánta a kifakadásomat, Géza úgy megcsavarta a kezemet, hogy ha nem ránt vissza a ruhámnál fogva, biztos a padlóra esem. Így csak a sípcsontomat vertem be az ajtó közelében árválkodó székbe. A ruhám oldala felhasadt, és láttam, hogy Géza egyre kevésbé tudja fékezni magát. Nem kellett fejszámolóművésznek lennem ahhoz, hogy tudjam: Géza még újszülöttnak számít, és így annyira sem képes uralkodni magán, mint egy szimpla, de korosabb vámpír. Ha eljutunk az első vér-cseppig, akárcsak egy horzsolás miatt, nekem annyi.

– Szeretem, hogy olyan makacs vagy – mosolyodott el Géza.
– Mindig is szerettem benned. És az önfejűségedet. De még ez a képmutatás is bejön nekem. Ez a tiltakozás.

– Ez nem képmutatás, Géza – próbáltam észhez téríteni. – Fáj a kezem, és nem vágyom az érintésedre. Mindig is undorodtam a fajtádtól.

Abban a pillanatban métereket repültem, egészen a szoba túlsó végéig, csak a fal melletti létra állított meg. Hálát adtam sok év gyakorlati tapasztalatának, annak, hogy ismertem a vámpírokat, és hogy ismertem valamennyire Gézát is. Ebben az egyben reménykedhettem, és ez be is jött. Igaz, fájdalmas menekülési kísérlet volt, de amikor az ember már a C tervnél tart, általában belátja, hogy a D terv ennél csak satnyább lehet.

Ahogy számítottam, Géza még felindulásában is elég okos volt ahhoz, hogy még véletlenül se a dartstábla irányába, vagyis a nappali felé lökjön, így gyakorlatilag maradt a hálószoba, ami nem volt túl nagy. A létrába vertem a fejemet, és amint kiserkent a vér, Géza már mellettem is termett, és a létrához szorított. A gerincem sajgott a nyomástól, de ezt igyekeztem kizárni a tudatomból. Egyvalamire összpontosítottam: felmérni, vajon

milyen közel van a befelé nyíló ablak. Tudtam, hogy ha kinyújtom a karomat, talán el is érem az üveglapot, de szerettem volna biztosra menni, nehogy Géza idő előtt átlássa a tervemet. De karnyújtogatásra nem maradt időm. Géza szétrántotta rajtam a ruhát, én pedig remegtem, amint a szétfeszlett, alakját veszített anyag a lábam mellé hullt, Géza pedig rátaposott, és próbált még közelebb préselődni hozzám. Mintha lett volna még közelebb.

Ez nem történhet meg velem, gondoltam, és próbáltam kiszabadulni a szorításából. A létra hátracsúszott velem együtt, és hallottam, amint az ablaküveg ezerfelé törik. Géza elrúgta a létrát, engem pedig a földre rántott. Nem tudtam, hogy annyira szerencsés vagyok-e a bajban, hogy tényleg nem állt belém egy szilánk sem, vagy csak annyira dolgozik bennem az adrenalin, hogy már nem érzem a fájdalmat.

– Eressz el! – ziháltam, és próbáltam volna lerugdosni magamról, de egy teljes súlyával rád nehezedő vámpírt soha nem tudsz megbillenteni. Ez olyan alapigazság, mint hogy minden vámpír halott.

– Azt hiszem sosem tudtalak igazán boldoggá tenni. Pedig nagyon akartam. Mindennél jobban akartam. Hát most végre megkapod, ami jár neked, amire oly régóta áhítozol! – mondta, és éreztem, ahogy szétszakad rajtam a bugyi.

– Ez nem te vagy – nyöszörögtem sírva, mikor megéreztem dermesztő érintését a combomon.

– De, ez most már én vagyok – súgta a fülemben, és a nyakamba harapott. Nem túl mélyen, mondhatni, gyengéden, mármint egy vámpírhoz képest, de attól még éreztem, ahogy folyik ki belőlem a vér, és tudtam, már nincs sok időm, hogy bármit is tegyek. Géza azonban nem tapadt rá a sebre, hanem élvezte, ahogy a vér szaga eltölti kéjjel, és úgy döntött, ideje halmozni az élvezeteket. Egy mozdulattal szétszakította a melltartómat

is. A pántja belevágott a hátamba, és én felkiáltottam a fájdalomtól.

– Jobb, ha hozzászoksz, *Vámpírcsapoló*.

Feljebb emelkedett, hogy meglazítsa az övét, és ebben a pillanatban sikerült hátralöknöm magam, és a az ablaktöredékek felé nyúlnom. Géza megragadta a combomat, és visszahúzott maga alá, én pedig úgy üvöltöttem, mint akit nyúznak. A hátamba szúródott üvegszilánkok felszántották a padlót, a kezemből pedig ömlött a vér, miután sikerült megmarkolnom egy nagyobb üvegdarabot.

Gézát nem érdekelte a sikoltozásom, egyik keze a karomat szorította a földre, a másikkal már a sliccénél járt. Az arca szinte sírta az enyémet, és tudtam, amint sikerül belém hatolnia, rá fog cuppanni az artériámra is.

Összeszedtem minden erőmet, és a szemébe vágtam az üveget.

Én ugyanúgy üvöltöttem, mint ő, pedig szerencsére nekem csak a tenyeremet vágta el még mélyebben az üveg. Gézának persze több oka volt a dühödöttyönítésre, de a szájalom épp nem szerepelt az érzelmi repertoáromban. Megkönnyebbülve észleltem, hogy végre feltérdelt, és mindkét kezével megragadta a szeméből kiálló üvegdarabot.

Egy vámpír gyorsan gyógyul, ami általában szerencsés, sőt fantasztikus képesség, de ha idegen test kerül a szervezetébe, akkor jobb, ha mielőbb eltávolítja azt, mert a gyógyulási folyamat azonnal beindul, és ha nincs eltávolítva a testbe ékelődő akadály, akkor az csak még több fájdalmat generál. Géza kezdő vámpírként is – ösztönösen, vagy mert nagyon is okos volt, és ezt az igazságot azonnal felfogta – tudta, mi a teendő, és végre nem foglalkozott velem. Én pedig, bár egyre homályosabban láttam, valahogy feltápáskodtam, és elvergődtem a dartstábláig. Tudtam, a konyha túl messze van, kár rá energiát pazarolni.

A szoba sarkában gyűlő szennyeskupac tetejéről megragadtam egy koszos pólót, és a nyakamhoz szorítottam, bár tudtam, ez sokat nem fog segíteni. Másik kezemmel kihúzgáltam a dartsnyilakat a táblából, és elindultam vissza a hálóba. A sebembe ragadt póló lucskos volt a vértől, a lábam pedig már alig bírta el a súlyomat. Elbotlottam, de még vitt valami előre, olyan erőtartalék, amiről nem is sejtettem, hogy létezik bennem.

Géza már megszabadult az üvegdarabtól, és gyógyulni kezdett, de az arcán pokoli fájdalom tükröződött, és gyanítottam, hogy látni még nem nagyon lát. Eldobtam az első nyilat, de csak a vállába állt bele.

Ez nem nyert, gondoltam. Oké, egy kis ezüst került a szervezetébe, de ennyi még nem bénít meg egy vámpírt, bár lassítja a regenerálódását. Persze, annak is örülnöm kellett volna, hogy eltaláltam a testét; miből is gondoltam, hogy képes lennék úgy célozni, hogy a szívébe álljon bele a nyíl?

Géza fájdalmas grimasszal nyúlt a vállához, kihúzta a dartsnyilat magából, és a földre dobta a lába elé. Vagy inkább csak kiejtette az ujjai közül, erőtlenül.

Kicsi az ezüst, de hasznos, gondoltam, és gyorsan eldobtam a következőt is, de ezt már annyira kimerülten, hogy el sem repült Gézáig – csak a padlót érte, félúton, a hegye bele sem állt a puha fába.

A dartsnyíl szomorúan dőlt el, s gurult tovább, én pedig éreztem, hogy a harmadikkal már nem is érdemes próbálkoznom. A testemet nem fedte más, csak a semmire sem jó, szérum nélküli nyaklánc és vér – én pedig arra gondoltam, mennyire nem így akartam meghalni, meztelenül, kiszolgáltatottan, nyakból vérezve, kezemben egy dartsnyíllal, amit már el sem bírok dobni. Láttam, hogy Géza kezd magához térni, és én tehetetlenül néztem, ahogy elindul felém.